12/05/2019

Αρχιερατικό Μνημόσυνο και Ημερίδα στην Ι.Μ. Δαμάστας

/ Ιερές Μονές

Έξι χρόνια συμπληρώθηκαν από την ημέρα που ο μακαριστός Ιερομόναχος π. Φώτιος ο Κερασιώτης († 30 Απριλίου 2013), ο Πνευματικός Γέροντας της Ιεράς Μονής Παναγίας Δαμάστας και Πνευματικός καθοδηγητής αναρίθμητων ψυχών, ανήλθε εις τας ουρανίους Μονάς, ακούγοντας το κάλεσμα του Κυρίου.

Το Σάββατο 11 Μαΐου τ.ε. στην Ιστορική Ιερά Μονή Παναγίας Δαμάστας, Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος τέλεσε Αναστάσιμη Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, εις το τέλος της οποίας εψάλη Αρχιερατικό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του μακαριστού Γέροντος Φωτίου, παρουσία εκατοντάδων πιστών από την Φθιώτιδα και από πολλά μέρη της Ελλάδος.

Τον Σεβασμιώτατο στην Θεία Λειτουργία και στο Ιερό Μνημόσυνο πλαισιώσαν Ιερείς της Μητροπόλεως μας, ο Αρχιδιάκονος καθώς και Ιερείς από άλλες Μητροπόλεις της Ελλάδος, πολλοί εκ των οποίων παρέστησαν συμπροσευχόμενοι.

Τους ύμνους των Ιερών Ακολουθιών απέδωσε θαυμάσια Βυζαντινή χορωδία, Καθηγητές και μέλη της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητροπόλεως μας, υπό την καθοδήγηση του Διευθυντού αυτής και Πρωτοψάλτου κ. Ανδρέου Ιωακείμ, τη συμμετοχή του εκ της νήσου Μυτιλήνης προερχομένου, Αιδεσιμολ. Πρωτ. π. Παναγιώτου Ιωακείμ, Καθηγητού Βυζαντινής Μουσικής, πατρός κατά σάρκα του Χοράρχου κ. Ανδρέου Ιωακείμ.

Μετά το πέρας των Ιερών Ακολουθιών, εκ μέρους της Ιεράς Αδελφότητος προσεφέρθη πλούσιο κέρασμα σε όλους τους παρευρισκομένους.

Στις 11:00 π.μ. όπως ήταν προγραμματισμένο, στην αυλή της Μονής ξεκίνησαν οι εργασίες της Ημερίδος, η οποία ήταν αφιερωμένη στην οσιακή ζωή και το μεγάλο πνευματικό έργο του αειμνήστου Γέροντος Φωτίου Κερασιώτη.

Αρχικά ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Νικόλαος στον Χαιρετισμό που απηύθυνε ευχαρίστησε τους ομιλιτάς για την συμμετοχή τους στην Πνευματική αυτή Ημερίδα και δι’ ολίγον ωμίλησε για τον μακαριστού Γέροντα σημειώνοντας χαρακτηριστικά:

« Αυτή την Ημερίδα, το φιλολογικό αυτό μνημόσυνο το οφείλαμε στο πρόσωπο του Γέροντος Φωτίου. Θα ακούσουμε καινούργια πράγματα, άγνωστα σε πολλούς από την ζωή του και είναι μία ευκαιρία αδελφοί μου να ωφεληθούμε από τέτοιου είδους αγιασμένες μορφές της εποχής μας.

Για τον π. Φώτιο άκουγα από τους φοιτητές του Θεολογικού Οικοτροφείου της Αποστολικής Διακονίας, όπου διετέλεσα Διευθυντής για πολλά χρόνια και θέλησα να τον γνωρίσω. Πριν ενθρονιστώ στην Μητρόπολη Φθιώτιδος, επήγα στον άγιο Νικόλαο στα Καλλίσια και πράγματι είδα έναν άγιο άνθρωπο, και με εστήριξε πολύ με τους λόγους του.

Αργότερα με την πρόνοια του Θεού τον ζήσαμε επί 14 χρόνια εδώ στο μοναστήρι της Παναγίας μας, το οποίο και ανέδειξε έτι περισσότερο πνευματικά και πραγματικά ζήσαμε την καθαρότητα και αγιότητα του βίου του.

Τα διδάγματα του είναι πάντοτε ζωντανά. Δεν χρειάζεται μεγάλος κόπος για να τα εφαρμόσει κανείς. Διάθεση χρειάζεται και σ’ αυτό πατούσε ο Γέροντας Φώτιος, στη διάθεση και γι’ αυτό είχε και επιείκεια και ο Θεός του έδωκε την φώτιση, στα

Εκκλησιαστικά πράγματα και θέματα να είναι αντικειμενικός και σωστός. Ας είναι αιωνία του η μνήμη και αυτή η Ημερίδα ας είναι προς Δόξαν Θεού και οικοδομή πάντων ημών».

Στην συνέχεια ο Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογική Σχολής του Ε.Κ.Π.Α. κ. Αλέξανδρος Σταυρόπουλος, πνευματικό τέκνο του οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου και μετέπειτα του μακαριστού Γέροντος Φωτίου, εξεφώνησε την εισηγησή του με θέμα: « Ο Γέροντας Φώτιος που γνώρισα. Η Συμβουλευτική – Ποιμαντική του π. Φωτίου κατά την Εξομολόγηση».

Ο κ. Σταυρόπουλος σημείωσε:

«Σε μια τέτοια σύναξη μνήμης, για την ευεργετική παρουσία του π. Φωτίου, είναι δύσκολο να αναπολήσει κανείς όλες εκείνες τις πτυχές που συγκροτούσαν τον βίο και την πολιτεία άνδρα ικανού και πεπαιδευμένου και κατέχοντος τα μυστικά μια γνήσιας πνευματικής ζωής.

Στόχος της σημερινής μου προσλαλιάς δεν είναι να βιογραφήσω τον άνδρα εκθέτοντας βιογραφικά στοιχεία. Σκοπός, που ατελώς σίγουρα θα τον υπηρετήσω, είναι να αναδείξω πτυχές από αυτό που διαισθάνομαι ότι ήταν η κύρια αποστολή του στη διαποίμανση του λαού του Θεού, που του εμπιστεύθηκε ο Πανάγαθος στα τόσα έτη της ιερατικής του διακονίας. Νομίζω ότι κατεξοχήν άσκησε με διάκριση το έργο της Ιεράς Εξομολογήσεως και της Συμβουλευτικής Ποιμαντικής. Υπήρξε πνευματικός πατέρας πολλών μοναχών, κληρικών και λαϊκών, ανδρών και γυναικών. Στο Άγιον όρος, στην Αργολίδα, στην Πεντέλη (Καλλίσια) και στη Μονή Δαμάστας.

Η επί εικοσαετία μαθητεία μου κοντά του ως εξομολόγου μου επέτρεψε να ζήσω στιγμές της διακριτικής του παρεμβάσεως στην καθημερινότητα αλλά και στις όσες δραστηριότητες μου. Πλην όμως η προσωπική μου μαρτυρία συνδυάζεται και με μαρτυρίες άλλων ανθρώπων που η ευεργετική δράση του π. Φωτίου διαμόρφωνε τη ζωή τους.

Δύο μαρτυρίες επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.

Η πρώτη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου:

« Η αγιότητά του βοηθούσε τον π. Φώτιο να ζήσει όλη την τραχύτητα της μοναστικής ζωής, για να σκορπίζει στον κόσμο γλυκύτητα. Ενώ δεν μιλούσε πολύ, με την μορφή του κέρδιζε την αγάπη του κόσμου. Πολλές φορές μόνο με κάποιο μορφασμό του προσώπου του προέτρεπε σε κάτι ή απέτρεπε από κάτι».

Η δεύτερη του εκλιπόντος Καθηγητού μας Ευαγγέλου Θεοδώρου:

«Η γλυκιά αυστηρότητά του συνδυαζόταν με επιείκεια πού ήταν αποτέλεσμα της συνηθισμένης στους Πατέρες «Οικονομίας», η οποία πάντοτε καταφεύγει σε δικαστική αναζήτηση και εξιχνίαση ελαφρυντικών μέσα στις ευρύτερες ψυχολογικές και πνευματικές συναρτήσεις της ζωής των εξομολογουμένων».

Ο π. Φώτιος είχε ενστερνιστεί απόλυτα το ρόλο του ως πνευματικού συμβούλου. Πρότεινε έναν τρόπο ζωής εκείνον της Ορθοδόξου πνευματικής ζωής. Σκοπός του ήταν να φανερώσει τη χαμένη ομορφιά, δηλαδή την εικόνα του Θεού, μέσα στη ζωή των πνευματικών του τέκνων.

Συγκρατώ αυτό που αισθανόμουνα μετά από συζητήσεις μαζί του. Θα τον χαρακτήριζα ως «ενισχυτικό». Όπως ο ίδιος έπαιρνε δύναμη από τον «ενδυναμούντα αυτόν Κύριο», έτσι κι εμείς βγαίναμε ενισχυμένοι από την συνάντηση μαζί του.

Ο π. Φώτιος ήταν για όλους μας ένα μεγάλο δώρο του Θεού».

Ακολούθως ο Ιδιαίτερος Γραμματεύς του Σεβασμιωτάτου Αιδεσιμολ. Πρεσβ. π. Αθανάσιος Κυρίτσης, ανέγνωσε την εισήγηση του Αιδεσιμολ. Πρωτ. π. Δημητρίου Μπαρθρέλλου, Καθηγητού Πανεπιστημίου, με θέμα: « Ο Γέροντας Φώτιος: Προσωπικότητα και διδασκαλία», ο οποίος λόγω ενός κωλύματος δεν μπόρεσε να παραστεί.

Ο π. Δημήτριος ανέφερε:

«Θα ήθελα εξαρχής να εκφράσω τη δυσκολία μου να μιλήσω για τον Γέροντα Φώτιο, διότι κάτι τέτοιο δεν συμβιβάζεται εύκολα με τη βιοτή και τη διδασκαλία του. Ο Γέροντας πίστευε πρωτίστως στη δύναμη της προσευχής και του παραδείγματος, και μόνο δευτερευόντως στη δύναμη των λόγων. Πιστεύω ότι τον εξέφραζε απόλυτα η φράση που συναντάμε στις επιστολές του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου: καλύτερα να μη μιλάς και να είσαι, παρά να μιλάς και να μην είσαι. Και βέβαια μας θύμιζε ότι τα λόγια είναι εύκολα, ενώ τα έργα δύσκολα. Ο ίδιος μάλιστα ήταν ιδιαίτερα σιωπηλός. Έλεγχε τα λεγόμενά του, και απέφευγε τόσο την αργολογία, όσο και τα περιττά και κουραστικά κηρύγματα ή τις κούφιες ρητορείες. Τα λόγια του ήταν απλά και μετρημένα, αλλά συγχρόνως γεμάτα σύνεση και πνευματική δύναμη – γι’ αυτό και εντυπώνονταν βαθιά στην καρδιά και τη μνήμη των ακροατών του και προκαλούσαν σημαντικές αλλαγές στην προσωπικότητα και τη ζωή τους.

Ο Γέροντας απέφευγε την ανθρωπαρέσκεια και την απόκτηση φήμης. Κάποτε μας είπε ότι ο άνθρωπος θα πρέπει να είναι ανώτερος από τη φήμη του και μάλιστα ότι, εάν ποτέ η φήμη του φτάσει την αξία του, τότε θα πρέπει απαραιτήτως να αποκτήσει ακόμα μεγαλύτερη αξία. Ο Γέροντας ήταν πολύ προσεκτικός στο να κρύβει την αρετή του.

Ως χαρακτήρας ο Γέροντας ήταν πολύ δυναμικός και πολύ υπεύθυνος. Πίστευε βαθιά στον Θεό, αγωνιζόταν πάρα πολύ, δεν συμβιβαζόταν με ημίμετρα, και ό,τι έκανε το έκανε πολύ προσεκτικά και με μεγάλο αίσθημα ευθύνης. Ήταν σιωπηλός και αυστηρός, αφοσιωμένος στη νηστεία, την προσευχή, τη λατρεία, και την Εξομολόγηση. Ήταν σταθερός και ξεκάθαρος στις απόψεις του αλλά δεν έπαυε ποτέ να μαθαίνει. Συνδύαζε το ιδεώδες με έναν πολύ βαθύ ρεαλισμό καθώς και το

αγωνιστικό φρόνημα με την αποφυγή κάθε είδους υπερβολής. Συνδύαζε επίσης την έμφυτη ευφυΐα του και την κοσμική και θεολογική του παιδεία με την πνευματική και ποιμαντική εμπειρία και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Όλα τα παραπάνω τον καθιστούσαν ξεχωριστή πνευματική φυσιογνωμία.

Όσοι γνωρίζουν τη σχέση του με τον Άγιο Πορφύριο, τη ζωή του στην Κερασιά, και γενικότερα τους μοναχικούς του αγώνες, καταλαβαίνουν περισσότερα. Η ζωή του στην έρημο της Κερασιάς χαρακτηριζόταν από σκληρή άσκηση, αδιάλειπτη προσευχή, συχνότατη τέλεση της θείας Λειτουργίας, κοπιαστική χειρωνακτική εργασία, αλλά και μελέτη του Ευαγγελίου και της πατερικής γραμματείας. Επιπλέον, η υπακοή του στον π. Πορφύριο ήταν παροιμιώδης. Ο π. Πορφύριος του φερόταν φαινομενικά με μεγάλη σκληρότητα, ακριβώς επειδή γνώριζε ότι ο π. Φώτιος ‘άντεχε’ ό,τι απαιτούνταν για να οδηγηθεί ταχύτερα σε μεγαλύτερη ταπείνωση και πνευματική ωριμότητα. Και όντως, ο π. Φώτιος έφτασε εξαιρετικά σύντομα σε πολύ μεγάλα μέτρα αρετής. Ανήκει στις εξαιρέσεις εκείνες των μοναχών που η πνευματική τους πρόοδος υπήρξε ραγδαία.

Ως προς τη διδασκαλία του, ο Γέροντας τόνιζε ιδιαίτερα τη μετάνοια, την αγάπη προς τον Θεό και την υπακοή στις εντολές του, τη συγχώρεση των εχθρών, και την γεμάτη ελπίδα και δοξολογία προς τον Θεό υπομονή στους πειρασμούς. Ήταν αυστηρός στα ηθικά θέματα και επέμενε στην αξία της νηστείας. Δεν συμφωνούσε με συμβιβασμούς και υποχωρήσεις, αν και, ειδικά ως προς τη νηστεία, επεσήμαινε ότι δεν θα πρέπει να ασκείται με τρόπο που να βλάπτει την υγεία του νηστεύοντος.

Ο π. Φώτιος δίδασκε ότι η χριστιανική ζωή δίνει χαρά. Η χαρά όμως αυτή έρχεται από την άσκηση και τη θυσία, την πίστη και τον πνευματικό αγώνα, την υπομονή στους πειρασμούς και τη δοξολογία του Θεού».

Ακολούθησε η τρίτη και τελευταία εισήγηση της Οσιολογιωτάτης Καθηγουμένης της Ιεράς Μονής, Γερόντισσας Ιωάννας της Ιατρού, η οποία είχε ως θέμα: « Ο Γέροντας Φώτιος στην Ιερά Μονή Παναγίας Δαμάστας και στην Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος».

Η Γερόντισσα με μεγάλη συγκίνηση αναφέρθηκε στην ζωή και το μεγάλο πνευματικό έργο του μακαριστού π. Φωτίου, κατά την δεκατετραετή παραμονή του στο μοναστήρι της Παναγίας της Δαμάστας.

Χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Ο Γέροντας Φώτιος (κατά κόσμον Αντώνιος Σκάνδαλος) συνδέθηκε με την Ι. Μητρόπολη Φθιώτιδος από τα πρώτα χρόνια της μοναχικής και ιερατικής του ζωής και εγκαταβίωσε στην Ι. Μονή Παναγίας Δαμάστας για δεκατέσσερα

ολόκληρα χρόνια.

Γεννήθηκε στο Λημέρι Ευρυτανίας στις 10 Δεκεμβρίου 1933 από ευσεβείς γονείς, τον Σεραφείμ και τη Σοφία. Τελείωσε το Δημοτικό στη γενέτειρά του και το Γυμνάσιο στην Αθήνα. Σπούδασε Νομική και Θεολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και υπηρέτησε ως Ειρηνοδίκης και πάρεδρος Πρωτοδίκης στη Χαλκίδα. Στις 19 Μαρτίου 1966, σε ηλικία 33 ετών, εκάρη μοναχός. Την επομένη, 20 Μαρτίου, χειροτονήθηκε διάκονος και δύο μήνες αργότερα, στις 19 Ιουνίου, πρεσβύτερος από τον Μητροπολίτη Φθιώτιδος κυρό Δαμασκηνό. Στις 2 Ιουνίου 1970 αναχώρησε για το κελί του Αγίου Δημητρίου στην Κερασιά του Αγίου Όρους με τον Γέροντά του, Άγιο Πορφύριο Καυσοκαλυβίτη. Εκεί εκάρη Μεγαλόσχημος στις 24 Σεπτεμβρίου 1977. Κατά τη διάρκεια της εγκαταβίωσής του στην Κερασιά μετέβαινε τις περιόδους των νηστειών στην Ιερά Μητρόπολη Αργολίδος, όπου ασκούσε το έργο του Πνευματικού. Από το 1978 μέχρι το 1998 εγκαταβίωσε στον Άγιο Νικόλαο Καλλισίων Πεντέλης.

Το καλοκαίρι του 1997, όταν η Ι. Μονή Δαμάστας έμεινε χωρίς πνευματικό, ο νεοχειροτονηθείς Ποιμενάρχης μας κ.κ. Νικόλαος κατόπιν συνεννοήσεως με τη μακαριστή Γερόντισσα Θεοδότη μετέβη στον Άγιο Νικόλαο Καλλισίων, και του πρότεινε να αναλάβει πνευματικός της Ιεράς Μονής. Ο Γέροντας δέχτηκε και ανέλαβε την πνευματική καθοδήγηση της Μονής παραμένοντας στον Άγιο Νικόλαο Καλλισίων.

Τον Μάιο του 1998 ο πόθος του για το Άγιον Όρος τον έφερε πίσω στο κελί του αγίου Δημητρίου Κερασιάς. Επιστρέφοντας νύχτα από το Άγιον Όρος για να πάρει τα τελευταία του πράγματα είδε το Μοναστήρι της Δαμάστας λουσμένο σε άπλετο φως, ενώ οι άλλοι συνεπιβάτες δεν έβλεπαν τίποτα. Την άλλη μέρα επικοινώνησε με τη Γερόντισσα Θεοδότη και καταλάβαμε ότι η Παναγία του είχε φανερώσει τη χάρη της, διότι στο μοναστήρι τότε δεν υπήρχε κανένα απολύτως φως που να δικαιολογεί αυτή την οπτασία του Γέροντα.

Ο Γέροντας έτρεφε μεγάλο σεβασμό και αγάπη για την Παναγία Δαμάστα. Ήδη με θείο φωτισμό στις 2 Μαρτίου 1997, έγραφε στα Καλλίσια για τη Μονή:

«Εκεί ψηλά στα έλατα, πάνω από τη θάλασσα, είναι η Μονή της Δαμάστας. Είναι κτισμένη από παλαιά, εκεί ψηλά, στο όνομα της Παναγίας. Δεσπόζει σ’ όλο τον κάμπο της Φθιώτιδος, αλλά η χάρις απλώνεται ακόμη πάρα πέρα σε στεριά και θάλασσα και όπου υπάρχουν άνθρωποι, που έχουν μεγάλη ανάγκη, από αρρώστεια, φτώχεια, ανέχεια και άλλη κακουχία. Παίρνει καθένας τους απ’ αυτή ότι έχει ανάγκη, αρκεί με πίστη θερμή να το ζητήσει».

Εσέβετο τον Μητροπολίτη υποδειγματικά. Ουδέποτε εξήρχετο εκ της Μονής χωρίς ευλογία, οπουδήποτε και αν πήγαινε, όπως για παράδειγμα στο κελλί του στον Άγιο Δημήτριο Κερασιάς ή στην Αθήνα για ιατρικές εξετάσεις. Πάντοτε έλεγε ότι ο Μητροπολίτης είναι “εις τύπον και τόπον Χριστού”. Αυτόν τον σεβασμό και την υπακοή προς τον Μητροπολίτη αλλά και στην Εκκλησία γενικότερα την ενέπνεε τόσο στις μοναχές όσο και στα πνευματικά του παιδιά.

Ο Γέροντας και από χαρακτήρος αλλά και από υπακοή στον Άγιο Πορφύριο ζούσε βαθιά το μυστήριο της Εκκλησίας. Έτσι διακονώντας εξ όλης της ψυχής του εν αυτή απέκτησε ιδιαίτερη χάρη στην άσκηση της πνευματικής πατρότητος στο μυστήριον της εξομολογήσεως. Γι’ αυτό ο Γέροντάς του, ο Άγιος Πορφύριος, απέστελλε σ’ αυτόν πολλά πνευματικά του παιδιά, όταν δεν μπορούσε να εξομολογήσει ο ίδιος.

Ο Γέροντας πάντα έλεγε ότι πρέπει να δεχόμεθα τα πάντα και τα καλά και τα κακά μετ’ ευχαριστίας και δοξολογίας στον Θεό. Έλεγε ότι αν κάποιος δεχθεί οποιαδήποτε ασθένεια, όσο βαριά κι αν είναι, με υπομονή και χωρίς γογγυσμό, αυτό θα του το καταλογίσει ο Θεός ως μαρτύριο. Και ακριβώς και αυτό που δίδασκε, εφήρμοσε τελικά στη ζωή του.

Την άνοιξη του 2006 ο Γέροντας σκεφτόταν να μεταβεί στο κελλί του Αγίου Δημητρίου για πάντα. Λίγες εβδομάδες αργότερα σε μία αιματολογική εξέταση και χωρίς κανένα σύμπτωμα βρέθηκε χαμηλός αριθμός αιμοπεταλίων. Πριν αρχίσει οποιοσδήποτε έλεγχος για τη διάγνωση της ασθένειας ο Γέροντας μετέβη στο Άγιον Όρος και ανέβηκε για τελευταία φορά στην κορυφή του Άθωνα. Επιστρέφοντας υπεβλήθη σε μια σειρά εξετάσεων σε Στρατιωτικό Νοσοκομείο των Αθηνών. Η διάγνωση επετεύχθη με μεγάλη δυσκολία και τελικά ήταν βαριά μορφή μυελοδυσπλαστικού συνδρόμου. Ασθενείς με αυτό το νόσημα εμφανίζουν πολύ σοβαρή αναιμία, αιμορραγίες συχνά επικίνδυνες για τη ζωή τους και εξαιρετική ευπάθεια στις λοιμώξεις, ενώ ορισμένοι καταλήγουν στην ανάπτυξη λευχαιμίας. Το περιθώριο ζωής που του έδωσαν ήταν ένα με ενάμιση χρόνο. Καθ’ ομολογία των θεραπόντων ιατρών, ο Γέροντας υπέστη ασυνήθιστα πολλαπλές επιπλοκές και ιδιαίτερα πολύπλοκες. Πρέπει να επισημάνουμε ότι κατά τη διάρκεια αυτών των μεγάλων δοκιμασιών, ο Γέροντας ουδέποτε εγόγγυσε ή δυσανασχέτησε. Έκανε τέλεια υπακοή στους γιατρούς, με εξαιρετική ταπείνωση και σύνεση. Ποτέ δεν επεδίωξε υπερβολική φροντίδα ή θεραπεία πέραν των απολύτως ενδεδειγμένων. Συνεχώς δόξαζε και ευχαριστούσε το Θεό.

Από τον Απρίλιο του 2012 άρχισαν μεταγγίσεις αιμοπεταλίων στην αρχή ανά μήνα και αργότερα ανά δεκαπενθήμερο, διότι η ασθένεια του είχε σταδιακά επιδεινωθεί.

Από τον Ιανουάριο του 2013, ο οργανισμός του δεν αντιδρούσε σε οποιαδήποτε θεραπεία. Ακόμα και υποστηρικτική θεραπεία με πολλαπλές μεταγγίσεις αιμοπεταλίων και αίματος δεν έφερναν πλέον κανένα αποτέλεσμα και μάλλον τον επιβάρυναν περαιτέρω. Οι προσπάθειες όλων συνεχίζονταν με επιμονή. Οι γιατροί με έκπληξη παρακολουθούσαν την εξέλιξη και τις πολλές και ανεξήγητες επιπλοκές, παρά την φροντίδα και την επί μέρους επίλυση των προβλημάτων. Συνεχώς εμφανίζονταν καινούργια και πιο πολύπλοκα προβλήματα. Τελικά δύο μόνο μέρες πριν από την εκδημία του συνειδητοποίησαν και αυτοί το σχέδιο του Θεού που εξελισσόταν σταδιακά για τουλάχιστον τρεις μήνες. Αντίθετα με τους γιατρούς, ο Γέροντας, είχε πληροφορηθεί την εκδημία του και άρχισε να προετοιμάζεται για αυτήν.

Στο σημείο αυτό επιτρέψτε μου Σεβασμιώτατε να ευχαριστήσω από τα βάθη της καρδίας μου, αρχικά Εσάς για την πατρική στήριξη και αγάπη με την οποία περιβάλλεται όλα αυτά τα χρόνια όχι μόνο τη Μονή μας αλλά και το Γέροντά μας και ιδίως για τις προσευχές και το ενδιαφέρον Σας κατά την διάρκεια της ασθενείας του . Έπειτα να ευχαριστήσω όλα τα πνευματικά παιδιά του Γέροντα, πρώτα τους γιατρούς, οι οποίοι με υική αγάπη, ανιδιοτελή φροντίδα και ουσιαστική προσφορά περιέθαλψαν τον Γέροντα κατά την ασθένειά του και τη νοσηλεία του. Και τέλος όλα τα πνευματικά παιδιά, όπου γης, για την οιανδήποτε πνευματική στήριξη που παρείχαν στο Γέροντά μας.

Την Κυριακή των Βαΐων οι τελευταίες του λέξεις ήταν: «Ο Σταυρός του Κυρίου διώχνει όλα τα δαιμόνια». Χαράματα Μεγάλης Τρίτης 30 Απριλίου 2013, ο Γέροντας εκοιμήθη εν Κυρίω ήρεμα και ειρηνικά, με εμφανή σημεία της χάριτος του Θεού στο σκήνωμά του. Ήταν εύκαμπτος και ζεστός μέχρι την ώρα της ταφής του.

Έτσι θα συνεχίσει να τελεί την αγαπημένη του Θεία Λειτουργία στο ουράνιο πλέον θυσιαστήριο.

Όταν ο Γέροντας ήταν εν ζωή πάντα μας έλεγε ότι όταν κάποιος αναπαυθεί μετά των δικαίων η κοίμησή του πηγάζει χαρά. Αυτό το αίσθημα της χαρμολύπης νιώσαμε όλοι εμείς που ζήσαμε από κοντά τον Γέροντα.

Ο Γέροντας προετοιμαζόταν συνεχώς για αυτήν την ώρα της εκδημίας του. Θα τελειώσουμε με ένα εγκώμιο που ο ίδιος έγραψε για την ώρα του αποχωρισμού της ψυχής εκ του σώματος.

«Ω! πόσο ωραία είναι η στιγμή, όταν βγαίνει η ψυχή,

που έχει παρρησία στον Κριτή, αφού άφησε εδώ στη γη

κάθε αμαρτία μισητή με μετάνοια πραγματική.

Τότε, αυτή η ψυχή για να ανέλθει στον Κριτή

συνοδεύεται από αγγελική πομπή

και δεν φοβάται καμιά δαιμονική μορφή,

αφού η αγάπη η αληθινή, πλήρωσε αυτή την ψυχή,

που τώρα φεύγει από τη γη και βιάζεται γρήγορα να παραστεί

στον Κριτή που αγάπησε εδώ στη γη, για να ζει αιώνια εκεί».

Την Ημερίδα έκλεισε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Νικόλαος, συγχαίροντας όλους τους ομιλητάς για την πνευματική ωφέλεια την οποία προσέφεραν στους παρευρισκομένους με τους λόγους τους και ευχήθηκε, ο μακαριστός π. Φώτιος από τον θρόνο του Θεού, όπου παρίσταται, να προσεύχεται και να προστατεύει , την Ιερά Αδελφότητα, όλα τα πνευματικά του παιδιά και όλους μας.

Τέλος εκ μέρους της Ιεράς Αδελφότητος, παρατέθη τράπεζα προς όλους, εις μνήμην του μακαριστού Γέροντος Φωτίου.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, το Ιερό μνημόσυνο και την Ημερίδα μεταξύ των εκατοντάδων προσκυνητών παρέστησαν: Οι Καθηγούμενοι των Ιερών Μονών: Παναγίας Αγάθωνος Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Γερμανός Γιαντσίδης και Παναγίας Αντινίτσης, Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Αμβρόσιος Αναστασίου, ο Ευρωβουλευτής κ. Ελευθέριος Συναδινός Στρατηγός ε.α., ο Πρόεδρος του Δ. Δ. Δαμάστας κ. Δημήτριος Μπεσλεμές και ο Εκπαιδευτικός κ. Γεώργιος Σαγιάς.